

ρεμβαίνη βλακωδῶς ἐν μέσῳ τοῦ χειμάρρου τῆς μελωδίας, ὅν ἐξέχυνεν ὁ ἀδιδόρατος τῆς αἰδοῦ λάρυγγος.
«Ὡργίζετο κάνεις βλέπων τὴν ἀργὴν αὐτὴν γλῶσσαν.»

*

**

Θὰ ἔμενα ἐδῶ, ἀλλὰ μὲ σκανδαλίζει . . . ὁ **μηρός**.
Ὁ συγγραφεὺς ὑμνεῖ τὸν μὲρὸν ἱππότιδος:
«Ἀνωθεν τῶν ἐξογκωμένων καὶ στυλδόντων ὀπισθίων τῆς ἵππου τῆς Κυρίας, καὶ δι' ἐλαφρῶν ἀναπάσεων δέρον τὸ δέριμα τοῦ ἐφιππίου, τὸ **ὠμέγα** τῶν μὲρῶν τῆς ἱππότιδος ἀκατασχέτως ἐφείλκε τὸ ὄμμα μου.

«Ἐῖχε τοὺς λόγους τοῦ τὸ θαμβωθέν μου ὄμμα· πρῶτον εἰδικὴν ἐμποιεῖ μαγείαν ἢ θεὰ τοιοῦτου ὠμέγα· ἔπειτα δὲ διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ὅταν βαίνῃ τις πεζὸς ἢ ἀκτὶς τῶν βλεμμάτων τοῦ ἀποτελεῖ εὐθεῖαν γραμμὴν μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ μαγικοῦ ὠμέγα τῆς ἀμαζόνος.

«Ἐξαιρετικῶς ὅμως τὸ ὠμέγα αὐτὸ ἦτο καλλίστης ποιότητος. Πρῶτον διότι ὁ κορμὸς τῆς ἀμαζόνος, καίπερ ὀλίγον τεταμένος, οὐχ ἦττον ἐπρόδιδε μῆρους πλουσίως ἐφωδιασμένους ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ ἔπειτα ἦτο ἀδύνατον ἢ πληθώρα ἐκείνη τῆς σαρκὸς νὰ ἦτο ἀποτέλεσμα παρεμβολῶν βάμβακος. Εἰς πρῶτην ἀνασκίρτησιν τὸ μαξυλαράκι θὰ μετέλλαττε θέσιν, θὰ καθίστατο ὀχληρὸν, θὰ ἐγένενα ἀσχημὴν.

«Ἐχαιρέτιστα ἐνθουσιασθεὶς δι' ἐνὸς περιπαθοῦς μου βλέμματος τὸ ὠμέγα καὶ ἔσπευσα νὰ ἐγγράψω τοὺς δύο ὥραιους μῆρους μὲ τὴν ἐκ μαύρου ἐριούχου περιβολὴν των, οἱμοὶ! εἰς τὸ σημειωματάριον ἐνθ' ἀναπαύονται αἱ πλέον τσουχτεραί ἀναμνήσεις — **μῆρῶν**.»

*

**

Μὲ τοὺς μῆρους ἀνὰ χεῖρας, κυρίαι καὶ κύριοι, παύω τὸν περίπατόν μου ἀνὰ μέσον τοῦ ὀπλοστασίου τῶν γυναικῶν, φοβούμενος μήπως ἐγγίσω εἰς πυρίτιδα ἢ σκανδάλῳ καὶ προκαλέσω καμμίαν ἐκρηξίν.

Diablotin.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Αἴγυπτο, Μαχάλλα Κερπίρ.

Ἀγαπητὲ **«Μὴ Χάνεσαι»**,

Δὲ μοῦ λὲς τί ἔκαμε ὁ κακόμοιρος ὁ Τρικούρης καὶ ἐπέσανε ἀπάνου του νὰ τὸν φάνε, αἱ περισσότερες ἐφημερίδες, ἐνῶ ἄλλη φορὰ ἂν ἐσφαλλε κανένας ὑπουργὸς καὶ ἐσφαλλε ἀληθινὰ, ἡ ἐφημερίδες αὐτὲς ἐλέγανε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἢ ὁ ὄχλος δὲν ἤξερε τί λέει. Ἀν ἔστοχασθήκανε ὅτι γράφοντας ἄρθρα θὰ γελάσουνε πάλιν τὸν κόσμον, κακὰ τὴν ἐστοχασθήκανε. Ἐγὼ ἀγκαλὰ καὶ μακρυὰ, διαβάζω τὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς καὶ βλέπω ὅτι ὅλο καλὰ πράγματα προτείνει, καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἀφίνουμεν ἡσυχον νὰ κάμῃ τὴ δουλειά του, καὶ ἡ Ἀντιπολίτεψι νὰ μὴ τὸν ἀντιπολιτευτῇ συστηματικὰ, ἀλλὰ κάθε ποῦ σφάλλει νὰ τοῦ τὰ κτυπή, ὅπως κάνουνε στὰ ἄλλα ἔθνη ποῦ ἔχουνε σύνταγμα.

Μὲ συχωρεῖς καὶ σὺ καὶ οἱ ἀναγνώσταί σου ἂν σὰς σκοτίζω κάπου, ἀλλὰ σὰν Ἑλληνας καὶ ἐγὼ λέω τὴ γνώμη μου, ἀφοῦ αὐτοῦ στὴν πρωτεύουσα λένε τὴ γνώμη του καὶ πολλοὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ μένουν βωβοί.

Ὁ συνδρομητὴς σου

Γ. Σ. Περιστερίνος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Εἰς νεκροταφεῖον τι εὐρέθη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ

Η ΔΟΥΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΑΡΟΥΛΑ

ΣΥΖΥΓΟΣ ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΜΑΡΑ.

Τὸ μνημεῖον αὐτὸ κατασκευάσθη εἰς τὸ ἐργοστάσιόν του.
Ὁμοιον κοστίζει 1500 φράγκα.

Εἰς ἐξετάσεις παρθεναγωγείου ὅτε ἡ διδασκάλισσα ἐξήταζε κοσμογραφίαν ἐπὶ ὕδρογειοῦ τινὸς σφαίρας, Ἀνδρεϊώτισσα παραμὰν ἐθῆλαζε τὸ μικρὸν της.

Μαθητὴς τοῦ γυμνασίου καθήμενος παρ' αὐτῇ ψιθυρίζει:

— Ἀχ! πόσον προτιμῶ τὰς οὐρανίους αὐτὰς σφαίρας ἀπὸ τὰς ὕδρογειους!

Ἐσκωπτεῖ τις τὰ ὤτα τοῦ συγχρόνου κριτικοῦ τῆς Γαλγίας κ. Sarcey, τὰ ὅποια ἔχουν τὸ προτέρημα νὰ εἶναι μεγάλα:

— Ἔχετε δίκαιον, ἀπήντησεν, τῶνόντι γιὰ ἀνθρώπου αὐτιά εἶναι πολὺ μεγάλα τὰ δικά μου· ἀλλὰ τί νὰ σὰς πῶ . . . τὰ δικά σας πάλι γιὰ γαδάρου αὐτιά εἶναι παρὰ πολὺ μικρά.

Μάγκαι ἐπαιζον εἰς μίαν μάνδραν παράδοξο παιγνίδι. Ἐκάθηντο γύρω γύρω, ἔπειτα ἐσηκόνοντο αἰφνιδίως, ἐπέπιπτον κατ' ἀλλήλων καὶ ἐβαλλον ἀγρίας κραυγὰς.

— Μωρὲ τί κάνετ' αὐτοῦ; τοῖς φωνάζει εἰς.

— Ἀφεντικὸ, παίζουμε τὸν βουλευτή.

Εὐφύτα ἐνὸς τῶν γνωστῶν παρασίτων Ἀθηνῶν:

Εἰσήρχετο μυστικὰ εἰς τὰς οἰκίας τῶν σιτιστῶν τοῦ καὶ μετεκίνηε τὸν ὠροδείκτην τῶν ὠρολογίων κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ προφθάνῃ νὰ τρώῃ τὴν αὐτὴν μεσημβρίαν τοῦλάχιστον εἰς τρία τραπέζια.

Τοῦτο ὀνομάζεται προμήθεια διὰ τὸ μέλλον.

Πρῶτ' πρῶτ' ἡ πηδηχτὴ κυρία Ξ** ψιθυρίζει εἰς τὸν φίλάργυρον καὶ συγχρόνως ζηλότυπον σύζυγον της πόσα χρειάζεται διὰ τὰ ἀνοιξιὰτικὰ ἐνδύματά της:

— 2000 φράγκα, ἀνακράζει αὐτὸς ἀπηλπισμένος, διὰ τοαλέττας τῆς ἀνοίξεως!

— Ἀν προτιμᾷς νὰ περπατῶ γυμνή! . . .

— Ὅχι, ὄχι, ὄχι, ὄχι . . . Νὰ, πάρ' τα.

Ἡ πρωταπριλιά.

Μὲ φέματα ἡ πρωταπριλιά καὶ μ' ἀνθη πάντα μπαίνει.
Πάντα κι' ἡ νιότη εἶνε τρελλή, μὰ πάντ' ἀγαπημένη.

Κωστήης.